

תמיד צריך ברכה...

גם אם עשה אדם את כל מה שציווהו הקב"ה - אומר ה"פני מאיר" - עדיין נצרכת תפילה שיהיו המעשים לרצון ולא תצא תקלה מתחת ידו.

בני ישראל עשו את כל מה שציוה הקב"ה ועדיין לא שרתה שכינה. רק אחר שקיבלו ברכה ממושה ואהרן, אז - "יורא כבוד ה' אל כל העם".

ללמדנו שאפילו כשעושה האדם דבר טוב, כגון מקים מוסד צדקה או תלמוד תורה, עדיין זקוק הוא לברכה ולבקשת רחמים שעל ידי מעשיו אלו יתרבה כבוד שמים ולא ח"ו להיפך וגדולי ישראל היו שופכים דמעות כמים בעת ייסוד והקמת מקומות של תורה למען הצלחת המקום.

מסופר על הגאון רבי אפרים זלמן מרגליות זצ"ל שיסד בזמנו ישיבה בעירו ברוד, אבל לא עלה בידו לשכללה כפי שעלה הדבר בידי הגאון רבי חיים זצ"ל בישיבתו הנודעת בוולוז'ין. פעם אחת כשנזדמנו שניהם למקום אחד, שאל רבי אפרים זלמן מרגליות את רבי חיים מוולוז'ין מה לדעתו הסיבה לכך?

שאל אותו רבי חיים: "מה עשיתם ביום חנוכת הישיבה?" "ערכנו סעודה גדולה עם כלי זמר וכיו"ב". אמר לו רבי חיים: "ואנחנו כשחכנו את הישיבה בוולוז'ין קבענו תענית ונאמרו סליחות בבכי רב וכפי הנראה כל דבר שמשקיעים דמעות בייסודו יש לו קיום".

מעין זה מסופר בספר "פאר הדור" על רבי יוסף שלמה כהנמן זצ"ל, הרב מפוניבז' שבעת שירה את אבן הפינה לישיבתו הגדולה בבני ברק מרוב התרגשות פרץ בבכי שזיעזע את כל הנוכחים.

עודדו ה"חזון איש" זצ"ל ואמר: "כשמתחילים עם י"ש ומגדנות ספק מצליחים ספק אין מצליחים, לא כן "הזרעים בדמעה" שודאי "ברינה יקצורו!" דמעות הן הרובה להצלחה, הכל צריך להיות קדוש מתחילה ולשם שמים.

שנת לימוד תורה בשבת שווה x 1,000 !!!

לעילוי נשמת: ר' דוד ב"ר עמוס זצ"ל, מיכאל בן רבקה, דוד חי בן דיאמנט, ר' ישראל ב"ר שלמה יוסף הלוי שיניר, יוסף בן רוזה, דיאמנט דינה בת רחל, דינה ברוך בן אסתר, שמחה בת הינט מרגלית, שושנה בת אסתר, יהודית בת ליה, יוסף בן איטה, שמעון בן מוליקה, ר' דבן בן יהודית, רות שני בת נעמי, לאה בת אסתר ז'אן, אברהם אריז' בן סלמה, סימה בת יעקב ת.ב.צ.ב.ג. קטע שני נשתי ישראל, אנטו ליפשיץ, ר' בצלאל בן מיל טוב, חיה בת נחמה ברוה, פנחס בן אסתר בתענית, אהרן לייט'ני, רות בת ציון בת חנה מלכה, תקוה בת עליזה, מרים בת אילנה לוח'ל, ששה בן ששת, אברהם בן סני, יצחק בן פאני, מאיר בן חיה הלמלכות, לאה בת אורה, שלמה בן רחל, שילה בת לאה, שילה בן לאה, מלאכי בן לאה, ישראל בן ציפורה ובי' רחל בת אסתר ובי', אורה בת לאה ובי'.

להצלחת כל המפצים והתורמים היקרים ובני משפחותיהם ברו"ג!
@ לקבלת הגיליון במייל: Sh606marom@gmail.com

רבי מאיר שיף מפולדא זצ"ל (כ' אדר ת"א)

מגדולי גאוני הדורות, שנודע בחריפותו הרבה ובחיבוריו הנפלאים.

נולד בפרנקפורט למשפחה מיוחסת שנקראה 'שיף' על שם בית מגורם ברחוב היהודים בפרנקפורט שעל חזית הבית היה מגן עם סמל אניה, ויש אומרים שאבות המשפחה היו כהנים, בגרמנית נשמע 'קאן' - שזה אניה בגרמנית עתיקה. בהיותו כבן י"ז בלבד, כבר התמנה לרבנות קהילת פולדא ושם עמד בראשות ישיבה גדולה שרבים נהרו אליה. בשנת ת"א התקבל לרבנות פראג ובדרכו אליה עבר בפרנקפורט עיר מולדתו ושם נפטר בדמי ימיו בהיותו כבן ל"ו בלבד.

את תמצית שיעוריו בפני תלמידיו, בהם חידושים ובאורים נפלאים על הש"ס ומפרשיו, העלה על הכתב, וכן חיבר חיבורים נוספים על התורה ועל ארבעה טורים, וכן ספרי קבלה, אולם רוב חיבוריו נאבדו לאחר פטירתו ולא נדפסו אלא חידושי על חמש מסכתות שלמות. הפרוש התחבב מאד על הלומדים ואף הפך לחלק בלתי נפרד מהוצאות הש"ס.

ראש ישיבת 'פורת יוסף', רבי יהודה צדקה אמר פעם: "תוספות על מסכת כתובות, בבא מציעא וביצה אפשר ברוך ה' להבין, כי לנו מהר"ם שיף עליהם. אבל בשאר המסכתות מה נעשה?".

פרושו על הש"ס נכתב בקיצור גדול ואף לקה בשיבושים והתחבר עליו פרוש על ידי רבי מרדכי מרדוש ספריצק.

ה"ישמח משה" אמר: "שלושה כתבו ספרים כדי שלא יבינום ובהם המהר"ם שיף, אך אני רוצה להבינו ועולה ביד".

בנו נפטר בלי בנים ונותרו צאצאים מביתו.

ואלה המספטים

[מאמר החכם]
"כשקשה לך תזכור:
שרק שמונים השנים הראשונות
הם קשות..."

הפטרה: "ויהי דבר ה'... בן אדם" [חזקאל לז]

24 סדר היום... יין ישמח לבב אנוש...

יין ושכר אל תשת אתה ובניך אתך
בבואכם אל אוהל מועד ולא תמותו" [י, ט]

פסוק זה פרש הש"ה בדרך רמז כך: יהודי השומר תורה ומצוות צריך שיהא שרוי תמיד בשמחה פנימית אמיתית. "אשר יעשה אותם האדם וחי בהם" - עשיית המצוות צריכה להיות מתוך שמחה וחיות פנימית. שקיום המצוות לא יראה עליו כמשא כבד ומעיק.

ומה יעשה אדם שאינו מצליח להשיג את האושר הטמון בקיום המצוות ואינו שמח בהן? ישנן כמה וכמה דרכים להגיע לאותה שמחה נרצית ואחת מהן - על ידי שתית יין המשמח לבב אנוש.

אומר הקב"ה: הכהנים שמשרתים בבית - מהם אני דורש שמחה אמיתית הנובעת מהכרה באושר הטמון המצוות התורה ולא שמחה הנובעת משתיית יין. זו, אם כן כוונת הכתוב: "יין ושכר אל תשת בבואכם אל אוהל מועד", ועם כל זה - "ולא תמותו". שתיהם בכך שמחה אמיתית ולא כזו שבאה מיין.

על פסוק זה מובא במדרש: "הדא הוא דכתיב: פיקודי ה' ירים משמחי לב".

כתב בספר "אוצר אפרים" לפרש את דברי המדרש על פי מעשה שהיה אצל מהר"ם מגאלאנטש: אחד מבאי בית מדרשו, רגיל היה לשתות י"ש לפני התפילה. ניגש אליו מהר"ם וביקש לברר מה זה ועל מה זה? ענהו האיש, כי הוא רוצה להתפלל בשמחה כפי שמעיד הכתוב בתהילים: "ויין ישמח לבב אנוש". ועוד, שעל אש המערכה נאמר: "אף על פי שאש יורדת משמים, מצוה להביא מן ההדיוט", וזה אשר אני עושה כי אמנם עיקר השמחה צריכה להיות מהתעוררות פנימית, אבל אני מביא מן ההדיוט שאני שותה י"ש כדי שאתפלל בשמחה...

התחכם עמו מהר"ם והשיבו באותו מטבע. "במקרה זה יש חיסרון בכך שמביאים מן ההדיוט, כי זהו בגדר 'הדיוט קופץ בראש'... כי הי"ש עולה לראש ומשפיע על צלילות הדעת". אחר כך הוסיף ואמר לו: "אם רצונך להתפלל בשמחה, הלא יש לך עצה טובה מזו, ללמוד לפני התפילה כמה דפי גמרא עם רש"י ותוספות וזה ירבה לך שמחה".

ועל פי זה מתפרשים יפה דברי המדרש הנ"ל, "יין ושכר אל תשת", ואם תאמר שצריך אתה לשתות כדי שיהיה לך שמחה בעבודה, "הה"ד פיקודי ה' והם הגמרא ומפרשיה, ישרים ומשמחי לב".

להצלחת נס ישראל: גם אני! "מקבל על עצמי שלא לדבר כלל!!! בשעת התפילה וקריאת התורה"
העלון מוקדש לעילוי נשמת מורי ורבי הצדיק רבי דוד ברונו זצ"ל ב"ר עמוס שליט"א
תהא נשמתו צרורה בצרור החיים, אמן

שבת פרה - מברכין

חידוש בפרשה

"וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם" [פי, כב]

רש"י: ויברכם - ברכת כהנים. יברכך, יאר, ישא.

כאן ירדה השכינה הקדושה, אהרן ברך את ישראל בברכת כהנים.

מדוע רק עכשיו ברך את העם ולא קודם לכן?

באר ה"מקרי דרדקי": בשולחן ערוך נפסק כי כהן שאינו אוהב את ציבור המתפללים שהוא עומד לברך או שהציבור לא אוהב אותו, לא ישא כפיו.

והנה, אהרן הכהן הרי עשה את העגל ויתכן שהיה בליבו כעס על עם ישראל, מדוע הביאו אותו למצב שנאלץ לעשות כן. גם עם ישראל מצידם כעסו על אהרן שהחטיאם בעגל, ומאחר וכעסו זה על זה - לא יכול היה אהרן לברכם בברכת כהנים.

אבל עתה שמהוקרבו כל הקרבנות, הקב"ה סלח לכולם ונעשו אוהבים - שפיר יכול אהרן לברכם ולומר מתוך אהבה אמיתית "יברכך ה' וישמרך".

בבא מציעא וביצה אפשר ברוך ה' להבין, כי לנו מהר"ם שיף עליהם. אבל בשאר המסכתות מה נעשה?!

זמני שבת:

כניסת שבת 18:28

צאת שבת 19:33

ר"ת 20:11

הזמנים לפי אופק נתיבות

גם אתה יכול להיות מוכה הרבים!!!
באפשרותך לקבל את העלון במייל מדי שבוע ולהדפיס כמה עותקים שתצרכה ולהפיץ לחבריך ולזכות גם אותם בד"ת לשולחן שבת:
Sh606marom@gmail.com

אם אתה רוצה להצטרף אלינו, אנא פנה אלינו: 052-2344444

סיפור לשבת!

מת מבושה...

"וידום אהרן" [ג.]

קיבל שכר על שתיקתו. ומה שכר קיבל? שנתייחד עמו הדיבור שנאמרה לו לבדו פרשת שתי יין [יש"י].
 הנה חז"ל הקדושים לימדונו שהקב"ה משלם לכל אדם מידה כנגד מידה ובמידה שאדם מודד - בה מודדים לו. אם כן, צריך להבין מה כאן מידה כנגד מידה, שבעד שתיקתו קיבל אהרן שכר שהתייחד עמו הדיבור.
 ובאר בספר "בית אהרן" על פי מה שאמרו חז"ל: "חייב אדם לברך על הרעה כשם שמברך על הטובה", וצריך לקבל את הרעה בשמחה. והנה זה שאהרן שתק עדיין אין מכאן ראייה שקיבל את הייסורים בשמחה כי לפעמים אדם שותק מרוב עצבות והתמרמרות בליבו. אך כיון שאמרו חז"ל "אין השכינה שורה מתוך עצבות אלא מתוך שמחה של דבר מצוה", על כרחנו שאהרן היה שרוי בשמחה כיון שהתייחד עמו הדיבור, היינו שרתה עליו רוח הקודש ששורה אך ורק מתוך שמחה. זוהי, אם כן, המידה כנגד מידה כאן, שגילה הקב"ה ששתיקתו של אהרן היתה מחמת שקיבל את הייסורים בשמחה. לעומת אהרן הכהן אשר חרף הייסורים המרים הללו הצליח לקבל אותם בשמחה עד כי זכה לרוח הקודש, קיימים אנשים רבים, אשר כל שמץ של ארוע שאינו מתנהל לפי התכניות שלהם מוציא אותם משלוותם וגורם להם לאבד את קור רוחם ולשקוע בעצבות ובשברון לבב באופן בלתי פרופרציונאלי למה שעבר עליהם.

בספר "כי אתה עמדי" מסופר כי לפני כמאה וחמישים שנה התגורר בויילנא יהודי עני בשם זליג, אשר עסק לפרנסתו במקצוע הסנדלרות. אמנם, לא תמיד היה בפרנסה זו לחם לפי הטף, אולם זליג מעולם לא התלונן .
 באחד הימים זרחה שמשו של זליג, ירושה רחוקה הגיעה לידיו והפכה אותו בבת אחת לעשיר מופלג. שמו הוחלף לנגיד ר' זליג ותוך זמן קצר הפך אותו הונו לבעל דעה והוא מונה לראש הקהל.

ברבות השנים זכה ר' זליג לשדך את בנו עם ביתו של רב העיירה ולאשרו ולשמחתו לא היה גבול. מאושר היה על כי עלה בידו לזכות בתורה וגדולה על שולחן אחד ובהתרגשות רבה התכונן ליום החתונה ולפסגת האושר - בהובלת הזוג הצעיר לחופה. זה עתה הסתיימה החופה. ר' זליג עומד קורן מאושר לצד הרב ומקבל את ברכות ה'מזל טוב' של האורחים הרבים. והנה נדחף אליו אדם צר עין אשר הצלחתו של הסנדלר לשעבר היתה בעוכריו. הלה הרים בידו את סנדלו ושאל בקול רם לעיני כל המאזינים האם כדאי לתקן סנדל זה וכמה אמור תיקון כזה לעלות...

ר' זליג החזיר כסיד, השמחה פגה מעליו באחת, ידיו החלו לרעוד וברכיו פקו. וכעבור רגע צנח תחתיו מעולף. במהרה הובלו למקום רופאים אשר עמלו להשיב את נפשו אולם הם העלו חרס בידם - ותוך שעה קלה נקבע מותו של אבי החתן ושמחת החתונה הפכה לאבל.

מעשה נורא זה של שפיכות דמים כפשוטו ממש, הגיע לאזניו של רבי ישראל סלנטר, הוא הזדעזע מכך ולא נחה דעתו עד שהקים את 'בית המוסר' שלו.

בספר "חיים שיש בהם" מובא שכאשר נודע הדבר לרבי נטע ציינורט הוא הקשה ואמר: "פליאה בעיני, הלא רוע לב במידה כזו הינו נדיר מאד ואינו מצוי וכי למען מידה מושחתת אשר כמעט ואינה מצויה צחוללים מהפכה של הקמת 'בית המוסר'? וכי בני אדם זקוקים לעבודת מידות כדי שלא יגיעו למעשה כזה? הרי גם אנשים פשוטים בשוק כמעט ולא יגיעו למעשה נורא כזה".

"אין זאת", נענה ואמר לאחר הרהורים, "אלא שהעניין שונה. בית המוסר, אכן, קם בעקבות פרשיה זו, אך לא בגלל המבייש אלא בגלל המתבייש!".

"מי שמת בגלל בושה - עליו מתעוררת טענה עצומה: כסף יש לך, כבוד יש לך, זכות גם בנחת והשתדכת עם הרב, אם מה טוב לך - שמח בעולמך! מה לך נבהל מדיבורי הבריות עליך? מה לך מתעלף בגלל אמירה מטופשת? מה לך מת?!".

ואכן, לא מעט אנשים עוברים קשיים במהלך חייהם, קשיים בפרנסה, בשלום בית, בחינוך ילדים. אלו הם אכן קשיים שלא ניתן להתעלם מהם, אולם הם לא מצדיקים הליכה בקומה שפופה כל היום, עם פנים חמורי סבר ללא שמץ חיוך, כאילו חרב עליהם עולמם.

הלא ישנם עוד עשרות נקודות אור בחייהם של אותם בני אדם, אילו רק יתרכזו ויבחינו בכל מה שיש להם - בודאי שימצאו את החלקים המשמחים והטובים, מדוע, אפוא הם דועכים ומאבדים את שמחת החיים שלהם, את התקווה ואת האמונה בקב"ה המטיב לכל?!

חייב אדם להשלים פרשיותיו עם הציבור שניים מקרא ואחד תרגום!

חד קצר וקולע

הצתה בגלל פגיעה בת"ח

בחוברת "מזקנים אתבונן" מובא מעשה נורא שארע בבני ברק שאותו הסביר הרב שטיינמן זצ"ל בפגם בכבוד התורה.

היה זה לאחר כמה וכמה מקרי הצתה של ארונות קודש בבתי כנסיות אשר גרמו לא פעם לשריפה של ספרי תורה. חרדה עצומה לפתה את לבבותיהם של היראים לדבר ה' והלווייתיהם של גוילי ספרי התורה שנחרכו זעזעו כל בר לבב.

המשטרה, שהוזעקה לחקירת מקרי הצתה הללו שיערה שמדובר במצית אחד ושככל הנראה מדובר באדם המעורער בנפשו, אולם למרות כל המאמצים שנעשו בעניין היא לא הצליחה לתפוס.

כשמעו על כך ראש הישיבה הוא אמר: אותו אדם אכן אינו שפוי אבל מדוע נכנס לראשו דוקא שיגעון כה נורא של שריפת ספרי תורה? אין זאת אלא שמשמים מבקשים לרמוז ולהתריע על שישן פגיעות בתלמידי חכמים שאין מוחים עליהן כראוי ומן השמים מבקשים לעורר אותנו לכבוד התורה.

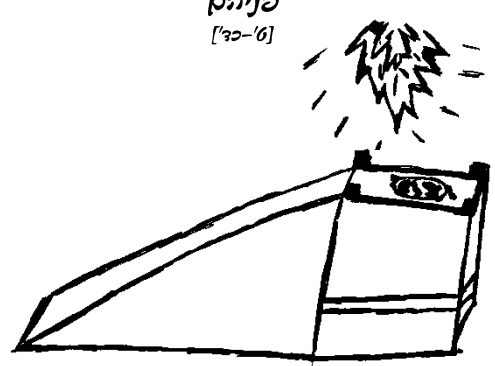
חפש ברש"י

מהיכן לומדים שנדב ואביהוא היו גדולים יותר ממושה ואהרון?

ציור בפרשה...

"ותצא אל מלפני ה' ותאכל עס המצצה את העולה ואת החלבים וירא כל העם ויראו ויפלאו עס פניהם"
 [ט'-כז]

שיאים ונפלאות

הינשוף...

"ואת הכוס ואת השלך ואת הינשוף" [יא-יד].
 עוף טורף לילי, עוף טמא, מי שקרא בפרשה, וודאי נתקל כבר בשמו של הינשוף או הכוס המוזכרים יחד עם התנשמת והשלך. אלה הם עופות טורפים, הצדים את מאכלם קורבנותיהם לרוב בלילה.

ביום נמצא הינשוף, הכולל בתוכו מינים רבים, שונים ומגוונים, בנקיקי סלעים, חורבות, מערות ובנינים עתיקים, עזובים מאדם. לעתים אפשר לשמוע בלילה בכפר הקרוב ליער, או בשדה הפתוח את קולו של הינשוף הקורא בקול הדומה ל-"הרהוהוהא".

בעולם קיימים לא פחות מ- 525 מיני ינשופים וזוהי "משפחה" ענפה למדי ובה ינשופים קטנטנים שגודלם אינו עולה על 15 ס"מ בערך ויש ינשופים ענקיים, שגודלם לא פחות מ- 75 ס"מ. ינשוף גדול זה חי בעיקר ביערות העבותים של קנדה ואלסקה (ארה"ב).

למעשה מצויים הינשופים כמעט בכל חלקי העולם (גם בארץ) מלבד האיזורים הארקטיים, הקרים ביותר.

לינשוף ראש גדול, עיניים גדולות, גוף קצר ומוצק ומקור מכופף וחד, רגליים חזקות וצפורניים חדות.

רוב סימניו מותאימים ל- עופות הטורף שהם "חבריו" הנשר, הבז, הפרס ואחרים.

אוצר הפלאות

"אדני השדה" ירק או בע"ח???

"וכל הולך על כפיו בכל החיה ההולכת על ארבע טמאים הם לכם כל הנוגע בנבלתם

טמא עד הערב" [יא, כז]
בתורת כהנים איתא 'וכל הולך על כפיו, לרבות את 'אדני השדה'. והנה חיה זו נזכרת במשנה מסכת כלאים ופירש בברטנורא שם: "אדני השדה, חיה הגדלה בשדות וכמין חבל גדול יוצא מן הארץ שגדלה בו אותה חיה ושמה 'ידוע' והוא 'ידעוניל' הכתוב בתורה, ומחובר בטבורו באותו חבל היוצא מן הארץ וצורתו צורת אדם בפרצוף וידיים ורגליים ואין כל בריה רשאה לקרב אליו כי הוא הורג וטורף כל הקרב אליו וכשרוצים לצוד אותו מורים בחיצים בחבל עד שנפסק וצועק בקול מר ומת מיד ואלו רמו באיוב: 'כי עם אבני השדה בריתך'".

וב'פירוש המשניות להרמב"ם' מסכת כלאים כתב: "אדני השדה הם חיות הדומות לבני אדם ואומרים המספרים חידושי העולם שהוא מדבר דברים רבים שאינם מובנים ודיבורו דומה לדיבור אדם".

והערוך הביא שתי דעות במהות בריה זו, יש שכתבו שהיא 'חיה' הדומה לאדם ויש אומרים שהיא סוג 'אדם' הגדל דומה בתכונתו לחיה.